

MARNO JÁNOS

Tajvani anziksz

(Tsai Ming liang tanulmány)

gyermekeimnek

Te meg vagy húzatva?
 Ülsz itt a huzatban
 egy csigalépcső szűk fordulójában,
 és nézed a lábujjadat,
 amelyiket a doktor szerint
 nem érzel! Vajon a lépcsővel is így vagy
 meg a huzattal? A huzatot is
 csak nézed, megkönnyezed, ámbár nem érzed?
 Látod a vörös köpenyes szerzetest
 kiosonni ebből az agyagos csigaházból?
 Érzed, hogy ehhez az osonáshoz kevés egy élet,
 ergo minimum még egy reinkarnálódásra
 kényszerülhetsz, vagy vélhetőleg még többre is?
 Az olyasféle írásműben, mint amilyen ez is, egy
 ember életre keltéséhez egy teremtő képességére
 volna szükséged, csakhogy neked egyetlen
 teremtővel sincs valódi kapcsolatod,
 a teremtő maga a képtelenség a szemedben.
 Vagy a képtelenség a szememben
 azt jelentené, hogy vak vagyok?
 Netalán nem bírom nyitva tartani a szememet?
 Alszom?
 Mi van, te alszol?
 Nem, nem alszom, csupán örülök,
 hogy egyelőre mégsem kell megválnom
 az érzéketlen lábujjamtól, még ha
 a puszta látványától lassan felfordul is
 a gyomrom. Mi lesz, ha már egyetlen kéz-
 és lábujjamat sem fogom érezni –
 csupán egy csillapíthatatlan és kielégíthetetlen
 hányingert, mivel nincs bennem semmi
 salak. Agyagból vagyok, és kiégtem.
 Úgy van. A szerzetes csigalassan halad a zsúfolt,
 világvárosi forgalomban, ülsz nyugton
 tovább a huzatban, a csigalépcsőházban,
 szerzetesed meg se nagyon emeli a szandálját,
 mégsem mondanám, hogy vonszolódik,
 mint egy antennaszarvacskás csiga,
 amely vörös köpenyt sem visel, s életkora
 összevethetetlen a fiatal szerzetesével;
 utóbbit nemsokára huszonévesnek nézem
 majd, de egyelőre várnom kell vele –
 Veled meg mi van? Mi lenne?
 visszhangzod a létigét feltételezve,
 huszonéves szerzetesünk pedig lecövekel

egy óriásplakát alatt, a plakáton szerepeljen
ugyanaz, amit most a nejlonzacskójából hámoz
elő, egy duplalépcsős burger-king adag,
száját hatalmasra tátja, s nagyon lassan harap,
és mohón ugyan, de alaposan forgatja soká
mindkét pofájában a falatot; szerencséd,
hogy a huzat hamar felszárítja a nyálad,
a jelenetnek már nem vagyok szemtanúja,
éppen befordultam ágyamban a falnak,
feleségem követi még az eseményeket,
hidegen hagyják őt, engem tájékoztat csak
tovább ímmel-ámmal a fejleményekről,
illetve egy könnyű pléddel még betakargat,
hátha mire felriadok, már lement a nap.
Akkor a lábujjadat halasszuk holnapra?
Az nagyon jó, de a legjobb holnapután
lenne, akkorra utánozhatatlanul jó
lesz minden, halasszunk el addig mindent,
addig a lábujjam magától is elmegy.